

а пакъ между развалинитѣ вилнеяха и търчеха само пситѣ. На улицитѣ между изгоренитѣ здания лѣжаха убити жени въ пьстритѣ си народни облѣкла съ пръснати дълги коси, а на много дѣтински главици познаваха се ранитѣ отъ сабли и ятагани. Бичгийницитѣ, които рѣжаха дърветата, мълчеха вече, презрѣлитѣ златожълти нивя въ полето бѣха наклонили своитѣ класове къмъ земята и върху всичката тая страна владѣше гробна тишина!

Послѣдний значителенъ бой стана на 17 Май (н. к.) въ БРАЦИГОВО, малъкъ градецъ между Батакъ и Перушица, 4 часа на Югъ отъ Татаръ-Пазарджикъ. Жителитѣ както и Батачани бѣха се обградили съ дървени барикади, нъ излѣзоха почестити отъ своитѣ съсѣди. Увардиха се отъ башибозуцитѣ до дожажданието на Хасанъ паша съ войската. Тогасъ предадоха оржжието си, 220 пушки, 100 пищови и ножове. Подиръ това башибозуцитѣ искаха да колятъ както и въ Батакъ, нъ Хасанъ имъ забрани. Разумѣва се че грабенъето и обиритѣ и тукъ станаха, и много хора оковани въ синджири закараха.

Освѣнъ тия градове, башибозуцитѣ, Турцитѣ Черкезитѣ, Помацитѣ и Циганитѣ горѣха и убиваха и въ околнитѣ села. Лозинката на фанатическитѣ Мюсюлмани бѣше — «да се очисти държавата отъ Българитѣ!» Въ Пловдивскій санджакъ за двадесетъ дни на цѣло сж унищожени **58 села и 5 мѣнастири, а избити около 15,000 хора!** Трѣбва да споменемъ че башибозуцитѣ като се връщаха презъ Пловдивъ да отиватъ на кѣшитѣ си, оплакваха се на генералисимътъ Абдулъ Керима отъ